

Capitolul 6

Cuprinsul

Capitolul 6.....	1
Respingerea Domnului de către locuitorii din Nazaret	1
Vindecarea unor slăbănogi	2
Trimiterea celor doisprezece apostoli	3
Moartea lui Ioan Botezătorul.....	4
Întoarcerea ucenicilor după slujba lor	7
Hrănirea celor cinci mii de oameni	8
Domnul vine peste apă la ucenicii de pe mare	11
Prezența binecuvântată a Domnului	13

Respingerea Domnului de către locuitorii din Nazaret

Marcu 6.1-4: Și a ieșit de acolo și a venit în patria Sa; și ucenicii Săi Îl urmau. Și, când a venit sabbatul, a început să-i învețe în sinagogă; și mulți, auzind, erau uimiți, spunând: „De unde are El aceste lucruri și ce este înțelepciunea dată Lui? și cum se fac astfel de lucrări de putere prin mâinile Lui? Nu este Acesta tâmplarul, fiul Mariei și frate al lui Iacov, și al lui Iose, și al lui Iuda, și al lui Simon? și nu sunt surorile Lui aici, la noi?” Și se poticneau de El. Dar Isus le-a spus: „Un profet nu este disprețuit decât în patria lui și între rudele lui și în casa lui“.

Capitolul al șaselea începe, ca multe pasaje din această Evanghelie, cu cuvântul „și”. Întotdeauna Îi face plăcere Duhului lui Dumnezeu să Îl prezinte pe neobositul Slujitor al lui Dumnezeu. El nu pierdea timpul și trecea de la o slujbă la alta. Aici vine din Capernaum în cetatea Sa natală, disprețuitul Nazaret, pentru a-Și îndeplini din nou cu fidelitate slujba acolo.

Ce indiciu al smeririi Sale profunde este acest fapt, că cetatea Nazaret, atât de disprețuită ([Ioan 1.46](#)), era *cetatea Sa natală*, unde Și-a petrecut primii treizeci de ani din viață.

Așa cum era „obiceiul” Său ([Luca 4.16](#)), Domnul a intrat în sinagogă în Sabat pentru a *da învățătură*. Aici devine deosebit de clar cât de importantă a fost pentru Domnul *slujirea ca profet*. El a învățat în sinagogă și, de asemenea, în sate.

Slujba de a învăța pe alții este atât de importantă, deoarece cunoașterea învățăturii Cuvântului lui Dumnezeu este fundamentul vieții practice de credință. În Noul Testament se subliniază deseori valoarea *învățăturii*. Cartea Faptele apostolilor, de exemplu, este încadrată de mențiunea că *Domnul a învățat* ([Faptele apostolilor 1.1](#)) și că *apostolul Pavel a învățat* ([Faptele apostolilor 28.31](#)). Și lui Timotei i s-a atras atenția de mai multe ori de către apostolul Pavel cu privire la valoarea învățăturii și a predicării Cuvântului (de exemplu, [1 Timotei 4.13](#); [2 Timotei 1.13](#); [2.24](#); [3.16](#); [4.2](#)). Cât de mult ar trebui să ne stimuleze acest lucru să cunoaștem învățătura Cuvântului și să ne-o însușim, chiar dacă de multe ori aceasta presupune un efort.

De asemenea, ar trebui să ne străduim să dobândim înțelepciunea, care s-a revelat aici în Domnul. El era singurul, despre care s-a spus: „Copilul creștea și se întărea, *umplându-Se de înțelepciune*, și harul lui Dumnezeu era peste El” ([Luca 2.40](#)). Această înțelepciune „de sus” ([Iacov 3.17](#)) ar trebui să ne caracterizeze și pe noi și o putem cere lui Dumnezeu ([Iacov 1.5](#)).

Locuitorii din Nazaret erau uimiți de felul în care Domnul învăța, pentru că El învăța „ca având autoritate și nu precum cărturarii lor” ([Marcu 1.22](#); [Matei 7.29](#)). Dar ne dăm seama că era o uimire nesinceră și că ei erau marcați de o atitudine de respingere față de El.

Întrebările pe care și le puneau arată clar cât de *inconsecvente* sunt raționamentele umane atunci când lipsește credința. Ei cunoșteau rudele Domnului și împrejurimile lor, și de aceea au văzut totuși că acolo nu se putea găsi cauza naturii deosebite a slujbei Sale. Dar ei nu erau dispuși să caute o origine divină pentru aceasta. În schimb, s-au poticnit de El.

Vedem mereu cum în Persoana Domnului Isus se descopere inimile oamenilor. Pe de o parte, au existat unii care s-au refugiat la El cu credință, așa cum au arătat cele două întâmplări anterioare. Pe de altă parte, au fost cei care, asemenea locuitorilor din Nazaret, s-au poticnit de El și L-au disprețuit. Domnul Se afla în mijlocul poporului, așa cum a fost prezis în [Isaia 8.14](#): El era „locaș sfânt” pentru cei care L-au primit, dar „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere” pentru cei care L-au respins.

Locuitorii din cetatea Sa natală, care Îl cunoșteau atât de bine pe Domnul, L-au respins și s-au poticnit de El. Cât de tragic este să fii atât de aproape într-o legătură exterioară cu Domnul Isus și totuși să nu te decizi pentru El. Totul se decide în legătură cu Persoana Domnului Isus. El este Acela „în care *trebuie* să fim mântuiți” ([Faptele apostolilor 4.12](#)). Acesta este, de asemenea, un avertisment serios pentru aparținătorii credincioșilor, care nu au venit încă la El și nu s-au pocăit.

Atitudinea ostilă, pe care a întâmpinat-o aici Domnul din partea celor care în aparență erau atât de apropiați de El, o găsim deja sugerată în unele prefigurări din Vechiul Testament:

Iosif a fost urât de frații săi din cauza viselor, pe care i le-a dat Dumnezeu ([Geneza 37.8,11](#)).

David și-a atras mânia fraților săi atunci când, în numele tatălui lor, a venit la ei pe când erau în război ([1 Samuel 17.28](#)). Ei nu erau pregătiți să recunoască pe fratele lor mai mic, care, la urma urmei, era doar un păstor, ca fiind unsul Domnului.

Astfel, deja în aceste prefigurări ale Domnului Isus, s-a confirmat adevărul cuvintelor Sale de aici, din [Marcu 6.4](#), că un profet nu este lipsit de onoare „decât în patria lui și între rudele lui și în casa lui”.

Vindecarea unor slăbănogi

Marcu 6.5,6: Și n-a putut să facă nici o lucrare de putere acolo, decât că, punându-Și mâinile peste câțiva bolnavi, i-a vindecat. Și S-a mirat de necredința lor. Și străbătea satele din jur, învățându-i.

Acesta este din nou un pasaj care Îl arată pe Domnul în mod deosebit ca Slujitor dependent. El, care, la urma urmei, este Dumnezeu Însuși, așa cum s-a arătat în capitolul 1, n-a putut face nicio minune aici. El era supus ca Om aici pe pământ Dumnezeului Său din cer și, ca Slujitor desăvârșit, a acționat numai acolo unde Dumnezeu a dat uși deschise.

Acolo unde s-a manifestat o astfel de necredință, Domnul nu a putut lucra nestingherit. Iar binecuvântările care curgeau de la El nu puteau curge decât într-un mod foarte limitat. El i-a vindecat doar pe unii slabi, care nu împărțeau părerea semenilor lor, dar care erau receptivi la harul și ajutorul Domnului.

El nu putea decât să Se *minuneze* de *necredința celorlalți locuitori din cetatea natală*. Cât de diferit a fost în [Matei 8.10](#), unde Domnul *S-a mirat de marea credință a centurionului roman*.

Trimiterea celor doisprezece apostoli

Marcu 6.7-13: Și a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită doi câte doi și le-a dat autoritate asupra duhurilor necurate. Și le-a poruncit să nu ia nimic pentru drum, decât toiag; nici traistă, nici pâine, nici bani la brâu; ci să fie încălțați cu sandale; și să nu îmbrace două haine. Și le-a spus: „Oriunde veți intra în casă, acolo rămâneți, până când veți ieși de acolo. Și în orice loc în care nu vă vor primi, nici nu vă vor asculta, plecând de acolo, scuturați praful de pe picioarele voastre, ca mărturie pentru ei”. Și au plecat și predicau ca oamenii să se pocăiască. Și scoteau mulți demoni și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și îi vindecau.

În versetul 6, ar fi putut apărea gândul că Domnul Însuși era lipsit de putere. Dar se pare că Duhul Sfânt vrea să contracareze acest fapt prin aranjarea evenimentelor individuale, relatând direct după aceea cum Domnul îi trimite pe ucenici la slujire. Cel care, ca Slujitor smerit din Nazaret nu putea face mare lucru din cauza necredinței oamenilor, este Același care îi trimite pe cei doisprezece ucenici și le dă putere asupra duhurilor necurate. Cel care a crescut și a lucrat în Nazaret ca tâmplar este totodată *Fiul lui Dumnezeu*, care are autoritatea și puterea de a-i trimite pe ucenici.

Trimiterea ucenicilor este cea de-a treia etapă a ceea ce s-a spus în capitolul 3.13,14. După ce i-a chemat să Îl urmeze, după ce au stat cu El și au învățat multe lucruri, acum îi cheamă să îi trimită.

Când Domnul *cheamă*, este întotdeauna o *chemare personală* - fie că este vorba de chemarea la ucenicie, la părtășia cu El sau de chemarea la slujire. La fel este și în epistole, când se vorbește despre chemare. Este mai întâi de toate o chestiune personală între Cel care cheamă și cel care este chemat. Dar atunci când El ne cheamă la slujire, nu ne lasă singuri. El îi trimite aici pe ucenici „doi câte doi”. Adesea în Noul Testament găsim doi slujitori deosebit de uniți într-o slujire. „Mai bine doi decât unul”, spune [Eclesiastul 4.9](#) - și cât de încurajator este acest fapt, experimentat și astăzi de mulți dintre slujitorii Domnului. Dar fiecare slujitor este personal *răspunzător* în fața Domnului.

Trimiterea ucenicilor poartă aici un caracter cu totul deosebit, de care trebuie să ținem cont, pentru a nu trage concluzii greșite pentru timpul și practica de astăzi. Aici, Domnul trimite ca *Omul viu și disprețuit pe pământ*, astăzi o face ca *Omul glorificat în cer*. De aceea, nu toate aspectele pot fi aplicate direct la noi. Trebuie adăugat că în [Luca 22.35,36](#) Domnul a anulat instrucțiunile date aici, când era pe punctul de a părăsi acest pământ.

Dar, cu toate diferențele, sunt arătate *principii importante în legătură cu slujirea*, care sunt valabile și astăzi:

1. În slujire, totul provine de la Domnul; El trimite și poruncește (versetele 7,8).
2. Când Domnul cheamă la slujire, El dă și *puterea* de a o face (versetul 7).

3. Slujitorul trebuie să se *încreeadă în Domnul* și nu în ajutoarele umane; El Se îngrijește de el (versetele 8,9).
4. Slujitorul trebuie să *fie asemenea Domnului*; el trebuie să fie recunoscut ca un trimis al Domnului disprețuit, care a mers pe drumul Său în sărăcie exterioară (versetele 8,9).
5. Slujitorul trebuie să facă slujirea în întregime, concentrat și din inimă și să *persevereze în slujire*, până când Domnul îl va chema la altă lucrare (versetul 10).
6. Predicarea Cuvântului trebuie să se facă în așa fel încât ascultătorii să înțeleagă că *mesajul* este categoric și că există consecințe grave dacă îl resping (versetul 11).

În versetele 12 și 13 vedem cum ucenicii au răspuns cu ascultare la chemarea Domnului și au acționat așa cum a făcut Domnul lor.

„Ei au plecat” - facem și noi la fel, atunci când Domnul ne dă o însărcinare? Sau nu ne gândim adesea că fratele nostru sau sora noastră ar putea face această lucrare mult mai bine? Exemplul ucenicilor de aici ar trebui să ne motiveze să ne supunem și noi, atunci când Domnul ne cheamă.

În predica lor, ucenicii au subliniat necesitatea pocăinței, un element care nu ar trebui să lipsească din nicio vestire a Evangheliei. La urma urmei, pocăința este o condiție prealabilă pentru a primi mântuirea.

Minunile despre care citim aici și, de asemenea, în [Matei 10.8](#) nu mai sunt experimentate astăzi. Ele au fost efecte secundare ale Împărăției, a cărei Evanghelie a fost vestită. În versetul 13 devine clar că iudeii din acea vreme foloseau untdelemnul ca element de vindecare. În [Iacov 5.14](#) citim, de asemenea, despre „ungerea cu untdelemn a unui bolnav” - un pasaj care a fost adesea folosit în mod greșit. Îl putem înțelege mai bine dacă luăm în considerare faptul că Epistola lui Iacov este una dintre primele scrisori scrise în perioada de tranziție până la revelația deplină a Adunării și a timpului de har. Ea este o scrisoare adresată celor douăsprezece seminții ale lui Israel - și nu unei adunări locale. Așadar, Iacov menționează acest obicei iudaic, dar nu este preocupat de untdelemnul în sine, ci de rugăciunea cu credință, prin care bolnavul devine vindecat. Aceste vindecări au fost ultimele lucruri din „lucrările de putere ale veacului viitor” ([Evrei 6.5](#)), pe care nu le mai avem astăzi și care vor fi regăsite abia în Împărăția de 1000 de ani.

Moartea lui Ioan Botezătorul

Marcu 6.14-29: Și a auzit împăratul Irod (pentru că Numele Său se făcuse cunoscut) și a spus: „Ioan Botezătorul a înviat dintre morți și de aceea se manifestă lucrările de putere prin el”. Și alții spuneau: „Este Ilie”. Și alții spuneau: „Este un profet ca unul dintre profeți”. Dar Irod, când a auzit, spunea: „Ioan, căruia eu i-am tăiat capul, el este; el a înviat dintre morți”. Pentru că Irod însuși trimisese și îl prinsese pe Ioan și-l legase în închisoare, din cauza Irodiadei, soția lui Filip, fratele său, pentru că se căsătorise cu ea. Pentru că Ioan îi spunea lui Irod: „Nu-ți este permis s-o ai pe soția fratelui tău”. Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare și nu putea, pentru că Irod se temea de Ioan, știindu-l om drept și sfânt, și-l ocrotea; și, auzindu-l, stătea pe gânduri și-l asculta cu plăcere. Și a venit o zi potrivită, când Irod, de ziua nașterii sale, a dat o masă celor mari ai săi și ofițerilor și căpeteniilor Galileii. Și, intrând fiica Irodiadei însăși și dansând, a plăcut lui Irod și celor care stăteau împreună cu el la masă. Și împăratul i-a spus fetei: „Cere-mi orice vrei și-ți voi da”; și i-a jurat: „Orice-mi vei cere, îți voi da, până la jumătate din împărăția mea”. Și ea a ieșit și i-a spus mamei sale: „Ce să cer?” Și ea i-a zis: „Capul lui Ioan Botezătorul”. Și îndată, intrând cu grabă la împărat, i-a cerut, spunând: „Vreau să-mi dai imediat pe o farfurie capul lui Ioan Botezătorul”. Și împăratul s-a întristat foarte

mult; dar, din cauza jurămintelor și a celor care stăteau la masă împreună cu el, n-a vrut să-și încalce cuvântul față de ea. Și îndată împăratul, trimițând pe unul din gardă, a ordonat să fie adus capul lui. Și a mers și i-a tăiat capul în închisoare și a adus capul lui pe o farfurie și i l-a dat fetei; și fata i l-a dat mamei sale. Și ucenicii lui, auzind, au venit și i-au luat trupul și l-au pus într-un mormânt.

Versetele 14-29 formează o intercalare, care întrerupe relatarea trimiterii și slujbei ucenicilor. Această intercalare relatează despre decapitarea lui Ioan de către împăratul Irod - un eveniment care, privit în timp, era deja în trecut. Ne putem întreba de ce Duhul Sfânt face ca acest incident să fie relatat în acest moment. Un răspuns constă cu siguranță în faptul că Duhul Sfânt dorește să prezinte *o putere* care caută întotdeauna să zădărnicească slujirea. Atunci când ucenicii sunt trimiși, Duhul le arată aici imediat cu ce vor avea de-a face: *puterea lumii, în care diavolul domnește cu mare putere*. Această putere stă și astăzi împotriva fiecărui slujitor al Domnului. De aceea, este important să o cunoaștem, pentru a o putea înfrunța în mod corect, cu ajutorul Domnului.

La începutul versetului 14 îl vedem pe împăratul Irod. Irodienii erau idumei - un termen grecesc pentru descendenții lui Edom. Ei au fost numiți de către forțele de ocupație romane ca conducători și administratori în Iudeea și Galileea. Guvernarea acestor irodieni era o dovadă a stării joase a iudeilor în zilele Evangheliei. Nu numai că se aflau sub stăpânirea romanilor, dar fiii lui Esau îi conduceau. Acești irodieni erau în general ostili Domnului Isus și ucenicilor Săi.

Din [Luca 9.9](#) și [23.8](#) reiese clar că acest Irod nu-l cunoștea încă pe Domnul Isus. Dar a auzit despre El. Căci acesta a fost rezultatul glorios al slujbei ucenicilor, că Numele Lui a devenit cunoscut. Acesta ar trebui să fie și astăzi rezultatul fiecărei slujbe, ca Domnul să fie văzut și nu slujitorul să stea pe prim-plan.

Irod avea o conștiință vinovată în ceea ce privește uciderea lui Ioan. Acum, când a auzit despre Domnul Isus, s-a gândit imediat la Ioan Botezătorul, pe care îl omorâse. Dar, având în vedere minunile care s-au făcut, s-a pus întrebarea cum se poate explica acest lucru, căci mărturia și slujba lui Ioan nu au fost însoțite de minuni, așa cum se spune într-un pasaj ([Ioan 10.41](#)). Dar Irod avea o explicație pentru această întrebare: pentru el, Ioan trebuia să fi înviat din morți, pentru a se putea face astfel de minuni cu putere supranaturală. Dar, deși Irod și-a imaginat aceasta, el nu era pregătit să se pocăiască în fața unui fapt atât de extraordinar și necunoscut până atunci. Astfel, el este un exemplu serios al adevărului cuvintelor rostite de Domnul în relatarea despre Lazăr din [Luca 16.31](#): „*Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți*”.

Reacția lui Irod la vestea despre slujirea Domnului și a ucenicilor Săi arată, de asemenea, în mod clar că păcatul care nu este rezolvat nu poate fi niciodată suprimat complet. Conștiința nu se liniștește niciodată cu adevărat, până când păcatul nu este mărturisit. Așa a fost la frații lui Iosif în [Geneza 42.21](#) și, de asemenea, la David, după păcatul său cu Bat-Șeba. În [Psalmul 51.3](#) el trebuie să mărturisească faptul că *păcatul său era în permanență înaintea lui*. Dar el s-a pocăit, potrivit lui Dumnezeu, când conștiința lui a fost lovită de Cuvântul lui Dumnezeu. La Irod nu a fost așa. El și-a împietrit inima, chiar dacă păcatul său era permanent înaintea lui, ceea ce este evident în amintirile sale despre moartea lui Ioan.

Începând cu versetul 17, ni se relatează circumstanțele care l-au determinat pe Irod să îl ucidă pe Ioan. Vocea lui Ioan ajunsese la curtea lui Irod. Ca martor credincios, el a pus înaintea puternicului Irod, în mod clar și precis, păcatul acestuia. El a făcut acest lucru fără să țină seama

de consecințele care urmau pentru el. El nu s-a întrebat: „La ce-mi va folosi?”, așa cum facem noi atât de des. Și nici nu a făcut-o ca un bătrân, ci la o vârstă de aproximativ treizeci de ani! Cât de multe putem învăța din mărturia curajoasă și credincioasă a lui Ioan!

Irod a fost lovit în conștiința sa de mărturia lui Ioan, dar nu era dispus să renunțe la păcatul său. De aceea, nu l-a mărturisit, ci l-a întemnițat pe Ioan.

De aici vedem că Irod era un *om foarte inconsecvent și nestatornic* și că era foarte dependent de oamenii din jurul său. Uneori îl asculta cu plăcere pe Ioan și făcea unele lucruri ca și cum ar face un compromis cu adevărul; apoi, din nou, și-a împietrit inima și nu a avut curajul să renunțe la promisiunea pripită făcută fiicei Irodiadei. În mod similar s-a comportat când Domnul Isus a fost condamnat în [Luca 23,12](#), când el s-a schimbat brusc din dușman în prieten al lui Pilat. Astfel de oameni nestatornici există și astăzi. Uneori sunt loviți de un cuvânt al lui Dumnezeu și devin neliniștiți, dar nu-l iau în serios și apoi își împietresc din nou inima. Dar chiar și noi, ca și credincioși, ne asemănăm uneori cu comportamentul lui Irod, atunci când nu suntem cu adevărat pregătiți să renunțăm la păcate. Atunci luăm probabil hotărâri bune, dar nu le punem niciodată în aplicare.

Spre deosebire de Irod, Ioan era un *om drept și sfânt*. Viața și lucrarea sa au fost marcate de aceste două caracteristici, care sunt, de asemenea, caracteristicile omului nou ([Efeseni 4.24](#)). El era cunoscut ca atare și Irod chiar s-a temut de el. Dar, în ciuda a toate, el l-a ținut întemnițat și apoi a dispus chiar să fie ucis. Astfel, Ioan a devenit și în această privință un precursor al Domnului Isus, despre care se spune în [Faptele apostolilor 3.14,15](#): „Dar voi L-ați tăgăduit pe *Cel Sfânt și Drept* ..., și L-ați omorât pe Domnul vieții”.

Versetele 21-29 sunt pline de tragism și sunt introduse cu cuvintele: „Și când a venit o zi potrivită”. Diavolul așteaptă întotdeauna un astfel de moment și o astfel de zi vine repede, atunci când păcatul este în inima și mintea noastră. Diavolul știe exact când să ne ispitească și să ne facă să păcătuim.

Însă, aceste versete se potrivesc vremurilor noastre, cu tot caracterul lor tragic. Când ne gândim la brutalitatea și răceala care ne este prezentată în acest pasaj, putem spune împreună cu *Eclesiastul*: „Nu este nimic nou sub soare” ([Eclesiastul 1.9](#)). În petrecerea de ziua de naștere putem vedea ceva din așa-numita noastră „societate a distracției”. Răceala acestor două femei ne face să ne gândim la răceala inimii oamenilor de astăzi și, de asemenea, ostilitatea față de ceea ce vine de la Dumnezeu nu este necunoscută în zilele noastre. Așadar, putem face aplicații pentru noi înșine din această relatare serioasă, astfel încât să fim avertizați împotriva lucrurilor care sunt normale în societatea noastră.

Acest pasaj ne arată ceva despre cum Cuvântul lui Dumnezeu este „în stare să judece gândurile și intențiile inimii” ([Evrei 4.12](#)) și trebuie să ne amintim că nu există nici un rău, pe care un credincios să nu-l poată face după convertire.

Dumnezeu folosește uneori astfel de situații extreme, pentru a ne arăta lucruri și principii tipice. De exemplu, ni se arată aici două pericole deosebite pentru bărbați și femei:

Pericolul pentru bărbați constă probabil în mod deosebit în *stimularea lumii gândurilor* prin lucrurile pe care le primim prin ochi. Ce gânduri au mișcat probabil societatea bărbaților adunați atunci, când tânăra fată a intrat și a dansat în fața lor. Nici noi nu suntem imuni la aceste gânduri păcătoase. De aceea, ar trebui să ne ferim de astfel de situații și, asemenea lui Iov, să facem un

legământ cu ochii noștri să nu ne uităm la o fecioară ([Iov 31.1](#)). Singurul mijloc de păstrare în astfel de situații este fuga, pe care a luat-o și Iosif, atunci când păcatul s-a apropiat de el sub forma soției lui Potifar ([Geneza 39.7-12](#)). Altfel nu putem întâmpina astfel de situații, fără a cădea oradă păcatului ([Proverbele 6.27-29; 7.21,22](#)).

Pericolul pentru femei constă mai degrabă în faptul că *nu vor să ierte și să uite și în gânduri de răzbunare adânc înrădăcinate*, așa cum se arată aici în cazul Irodiadei. În versetul 19 se relatează că ea îl ura pe Ioan pentru cuvintele sale clare, iar în versetul 24, ea nici măcar nu trebuie să se gândească prea mult la ce să o sfătuiască pe fiica ei. Un comportament similar se regăsește la diferite femei din Vechiul Testament. Ne-am amintit deja de soția lui Potifar din [Geneza 39](#). Izabela era o femeie la fel de rea și răzbunătoare, care a vrut să-l ucidă pe Ilie ([1 Împărați 19.1](#)) și a pus să-l ucidă și pe Nabot ([1 Împărați 21.5-15](#)). Prevenirea acestui pericol este o atitudine iertătoare și respingerea tuturor gândurilor de resentiment.

Irodiada a fost dispusă să renunțe la jumătate din împărăție; atât de mare era valoarea morții lui Ioan pentru ea. Cât de diferit a acționat împărăteasa Estera în [Estera 7.2-4](#), atunci când i s-a făcut o astfel de ofertă ca aici fiicei Irodiadei. Iar oferta, pe care a primit-o Estera, a fost mult mai mare decât oferta lui Irod, care stăpânea doar un sfert din țara lui Israel.

Satan folosește la Irod în acest pasaj cele trei tactici din [1 Ioan 2.16](#), pe care le-a folosit și pentru a o ispiti pe Eva să păcătuiească în grădina Eden. La „pofa cărnii”, pe care o găsim în versetul 17, s-a adăugat „pofa ochilor” în versetul 22, iar în versetele 23 și 26 găsim „mândria vieții”. Toate acestea, precum și circumstanțele sărbătoririi zilei de naștere, care cu siguranță a inclus cantități copioase de alcool, au dus la păcatul din versetul 28, pe care Irod probabil că nu l-a planificat în acest fel. Acest lucru confirmă adevărul din [Osea 4.11](#): „Curvia și vinul și mustul iau mintea”. Căci nu există o altă cale de a explica promisiunea fără sens a împăratului din versetul 23 față de această tânără fată.

Versetele 24 și 25 sunt marcate de o mare agitație și grabă. Irodiada, fără să stea prea mult pe gânduri, are un răspuns direct la întrebarea fiicei sale, iar apoi aceasta se duce *îndată și cu grabă* la împărat și îi cere să-i aducă *imediat* capul lui Ioan. Diavolului îi place să provoace o astfel de activitate neobosită pentru a-i înșela pe oameni să păcătuiească. El nu vrea să le dea timp de gândire.

„Vreau ... imediat” - nu este oare și aceasta o trăsătură a societății noastre, care vrea totul imediat și fără să aștepte?

Se pare că ucenicii lui Ioan au avut ocazia să rămână în contact cu el în timpul întemnițării sale. Acesta este motivul pentru care Ioan a putut să-și trimită ucenicii cu o întrebare către Domnul în [Matei 11.2,3](#). Și aici, se pare că ei au fost suficient de aproape de locul teribilului eveniment, pentru a auzi rapid despre moartea Maestrului lor. Plini de curaj, ei s-au dus să îi îngroape trupul. În acest fel, ei au putut să-i aducă ultimul lor serviciu de dragoste. Din [Matei 14.12](#) aflăm că, în durerea lor, au venit apoi la Domnul Isus și I-au povestit totul.

Întoarcerea ucenicilor după slujba lor

Marcu 6.30-32: Și apostolii s-au adunat la Isus și I-au spus toate, atât ce făcuseră, cât și ce îi învățaseră pe oameni. Și El le-a spus: „Veniți voi înșivă deoparte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin”. Pentru că erau mulți care veneau și care plecau și ei nu aveau timp nici să mănânce. Și au plecat cu corabia deoparte, într-un loc pustiu.

Acest pasaj ne duce cu gândul înapoi la trimiterea ucenicilor din versetele 7-13 ale capitolului nostru. Ei își îndeplineseră misiunea și „s-au adunat la Isus”. Nu citim nimic despre faptul că Domnul le-a poruncit să facă acest lucru. Era ceva firesc pentru ei. La cine altcineva s-ar fi dus? La fel și astăzi este important pentru fiecare slujitor al Domnului să meargă într-un loc liniștit după o slujbă, pentru a căuta prezența Domnului. Doar acolo Îi putem spune Lui ceea ce am făcut și am învățat. Căci în prezența Lui nu există pericolul de a ne simți importanți și de a avea o părere bună despre noi înșine. Acolo aflăm cât de mici suntem, ce slăbiciuni și lipsuri avem și că nu putem face nimic de unii singuri. În același timp, acolo primim o nouă putere și instruire pentru a putea să desfășurăm o slujire binecuvântată pentru El în smerenie.

Când vedem, pe de o parte, că ucenicii au venit singuri la Domnul Isus, aflăm, pe de altă parte, și că El i-a condus într-un loc pustiu unde puteau fi „numai ei”.

Slujirea ucenicilor provocase o mare agitație și, cu siguranță, ei erau destul de plini de ea. Pentru ca acest lucru să nu devină o capcană pentru ei (1 Timotei 3.6), Domnul, în grija și înțelepciunea Sa, îi ia la o parte pentru a le da odihnă. Este extrem de important ca prin *slujirea Domnului* să nu uităm de *Domnul slujirii*. Cel care trimite la slujire știe exact și când slujitorii Săi au nevoie de odihnă. Căci dacă slujitorul Domnului nu are timp să se hrănească spiritual, slujirea sa este curând lipsită de putere și prospețime. El este ca o baterie acumulator care devine din ce în ce mai slabă și trebuie reîncărcată la timp. Slujitorul are nevoie de hrană pentru el însuși, pentru a putea da hrană celorlalți.

Acest timp în liniște cu El este atât de important încât, chiar și în toată agitația vieții de zi cu zi și a slujirii, nu trebuie să lăsăm nimic să ne împiedice în a-l avea. Pentru că tocmai pentru că aceste momente de liniște cu El sunt atât de importante, vrăjmașul face tot ce poate pentru a ne răpi acest timp prin agitație și stres. Găsim aici o aluzie la aceasta în cuvintele „mulți care veneau și care plecau”. Să nu lăsăm ca ritmul agitat al vremurilor noastre să ne răpească aceste momente de liniște cu Domnul. Căci numai în izolare în prezența Lui viața divină din noi se hrănește și se întărește pentru slujbele ce vor urma. Fără aceste momente de odihnă și creștere spirituală ascunsă, orice slujire va fi imatură și neputincioasă.

Hrănirea celor cinci mii de oameni

Marcu 6.33-44: Și mulți i-au văzut plecând și i-au recunoscut și au alergat împreună acolo, pe jos, din toate cetățile, și au ajuns înaintea lor. Și, ieșind din corabie, Isus a văzut o mare mulțime și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi fără păstor; și a început să-i învețe multe. Și, ceasul fiind deja târziu, ucenicii Săi, venind la El, I-au spus: „Locul este pustiu și ceasul este deja târziu; dă-le drumul, ca să meargă în ținutul și în satele din jur și să-și cumpere pâine, pentru că n-au ce să mănânce”. Și El, răspunzând, le-a spus: „Dați-le voi să mănânce”. Și ei I-au spus: „Să mergem și să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?” Și El le-a spus: „Câte pâini aveți? Mergeți și vedeți”. Și, când au știut, ei au spus: „Cinci, și doi pești”. Și El le-a poruncit să-i pună pe toți să stea jos, în grupuri, pe iarba verde. Și s-au așezat în rânduri de câte o sută și de câte cincizeci. Și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, privind spre cer, a binecuvântat și a frânt pâinile, și le-a dat ucenicilor Săi, ca să le pună înaintea lor; și a împărțit tuturor cei doi pești; și toți au mâncat și s-au săturat; și au ridicat douăsprezece coșnițe pline cu firimituri și cu rămășițele de la pești. Și cei care mâncaseră din pâini erau cinci mii de bărbați.

Când Domnul a văzut mulțimea mare, care nu precupețeau niciun efort pentru a veni la El, venind pe jos din toate cetățile, I s-a făcut milă de ei. El, care Se arătase deja de multe ori prin

semne și minuni mărețe și prin puterea asupra duhurilor necurate, Își arată aici compasiunea și afecțiunea Sa desăvârșită. Îl mișcă pe Domnul să vadă aceste oi ale poporului Său, care „nu au păstor”. Unde erau păstorii lui Israel? Ei L-au respins pe Domnul și au vrut să-L ducă pe cruce și nu au putut răspunde nevoilor poporului. Nu așa a făcut Domnul. Numai El a cunoscut adevăratele nevoi ale inimilor și le-a satisfăcut în chip desăvârșit: mai întâi *nevoile spirituale*, *învățându-i*; apoi *nevoile fizice*, *hrănindu-i*. El a considerat că prima Sa sarcină era să le satisfacă mai întâi nevoile spirituale. Așa că și la noi, lucrurile spirituale ar trebui să aibă prioritate. Dar, în cele ce urmează Îl vedem din nou pe Domnul ca fiind Păstorul cel bun ([Isaia 40.11](#); [Ezechiel 34](#)) care poartă grijă și de nevoile trupești.

Având în vedere că se apropia seara și mulțimea mare, ucenicii încep să devină neliniștiți și Îi prezintă Domnului raționamentul lor. Modul în care ei acționează ne oferă o imagine a comportamentului nostru adesea similar în astfel de situații. Ei Îi propun Domnului cum să acționeze, în loc să Îi ceară sfatul. Procedând astfel, ei pornesc de la o *evaluare a circumstanțelor* („locul este pustiu, este târziu, nu au ce mânca”) și, în consecință, trag concluzii care corespund logicii umane. Propunerea lor, „dă-le drumul, ca să meargă”, era cu totul contrară intențiilor Domnului. Prin aceste cuvinte, ei au împins - poate inconștient - o prăpastie între Domnul și mulțime, asemănător cu ceea ce mesagerii au vrut să facă în cazul lui Iair în capitolul 5.35. În loc să-i trimită pe oameni, ei trebuiau să-i conducă la El și să aștepte totul de la El. Cum se întâmplă cu noi? Avem un ochi atent la oamenii din jurul nostru și recunoaștem că există o uscăciune în sufletele lor (compară cu [Psalmul 106.15](#))? Putem să le dăm ceva pentru inima lor sau trecem nepăsători pe lângă ei și îi trimitem să plece?

Dar Domnul nu îngăduie ca mulțimea să fie lăsată să plece. În [Matei 14.16](#) El spune: „N-au nevoie să meargă”. El avea ceva cu totul altceva în minte și, de asemenea, dorea să folosească această ocazie pentru a-i instrui mai mult pe ucenici. Din [Ioan 6.5,6](#) reiese clar că Domnul a vrut să-i conducă mai departe în cunoașterea Lui prin această minune - singura relatată în toate cele patru Evanghelii. Ei experimentaseră deja multe lucruri cu El și, de asemenea, făcuseră deja ei înșiși lucruri mărețe, dar acum El îi „întreba” pe ei și, prin urmare, și pe noi: „În ce măsură vă încredeți în Mine, chiar și în situații fără speranță și conștienți fiind de neputința voastră?”

De aceea Domnul nu acceptă propunerea ucenicilor, dar nici nu-i mustră pentru ea. În schimb, El îi solicită să acționeze. Aceasta a fost ocazia ca ucenicii să-și amintească tot ceea ce au experimentat deja împreună cu Domnul, sau chiar ceea ce a fost relatat în scrierile Vechiului Testament. Astfel, ei și-ar fi putut aminti de acțiunea lui Dumnezeu din [2 Împărați 4.42-44](#), când pâinile omului din Baal-Șalișa s-au înmulțit astfel încât o sută de oameni s-au săturat cu ele. Sau, de asemenea, de grija minunată a lui Dumnezeu pentru poporul Său pământean în pustie, când le-a trimis carne și pâine din cer. Dar ei nu Îi cer ajutorul, ci gândesc în mod pur natural și omenesc.

„Dați-le voi să mănânce” - aceasta este o solicitare care se aplică și astăzi tuturor, dar mai ales bărbaților din familii sau chiar din adunări.

Întrebarea, pe care Domnul o adresează apoi ucenicilor în versetul 38, este foarte emoționantă și bogată în conținut. El nu a trimis pâine din cer, ci *a întrebat ce era disponibil*. El a acționat în acest fel și la nunta din Cana, în [Ioan 2](#), când a făcut vin bun din apă. Aici nu existau decât cinci pâini (de orz) și doi pești. Dar prin aceasta El a arătat cum Dumnezeu Se poate glorifica pe Sine în ciuda neputinței și insuficienței omului și poate satisface toate nevoile. Aici se află

o învățătură importantă și de valabilitate permanentă: *când vine vorba de utilitate, Dumnezeu se uită la ceea ce este disponibil, la ceea ce avem, și nu la ceea ce nu avem.*

Domnul folosește ceea ce avem, dacă există o disponibilitate din partea noastră de a ne lăsa folosiți. Astfel, Domnul l-a întrebat pe slujitorul Său Moise în [Exodul 4.2](#): „Ce ai în mână?” și a folosit toiagul din mâna lui Moise, pentru a face semne mari cu el. David avea doar o praștie în mână, dar sub călăuzirea lui Dumnezeu o piatră din praștie a fost direcționată în așa fel încât l-a doborât imediat pe uriașul Goliat ([1 Samuel 17.48-50](#)).

Tot așa Domnul ne întreabă și pe noi astăzi, înainte de fiecare slujbă, ce avem în mână și apoi face legătura cu ceea ce avem din punct de vedere spiritual. De aceea este atât de important să petrecem mult timp cu El și cu Cuvântul Său, astfel încât să existe ceva, pe care El să îl poată folosi. Iar când Domnul ne întreabă așa, trebuie să-I răspundem cu sinceritate și să punem la dispoziția Lui puținul pe care îl avem. Atunci putem privi cu uimire cât de binevoitor se poartă Domnul cu neputința noastră și ce face El din ceea ce Îi dăm.

În capitolul 6.7-11 am văzut deja câteva *prerogative și principii în legătură cu slujirea pentru Domnul*. În versetele 39-44 sunt arătate acum alte câteva principii:

1. *Domnul Se folosește întotdeauna de ceea ce este prezent la slujitor, așa cum a devenit clar din versetul 38.*
2. *Slujitorul nu poate da altora decât ceea ce el însuși a primit de la Domnul. Ucenicii nu puteau să înmulțească pâinile și peștii, dar, sub privirea Domnului, ei puteau distribui ceea ce Domnul le-a dat. Astfel, ei au slujit, așa cum au făcut-o și mai târziu, ca „împreună-lucrători ai lui Dumnezeu” ([1 Corinteni 3.9](#)). Ca și în cazul hranei fizice, așa este și în cazul hranei spirituale.*
3. *Slujitorul, care distribuie hrana spirituală, trebuie să facă slujba în dependență de Domnul și să îndrepte privirile spre Dumnezeu, astfel încât El să fie glorificat, și nu slujitorul. Domnul a mulțumit pentru pâini și pești, îndreptând astfel privirile spre Dumnezeu din cer și exprimându-Și astfel dependența de El. La fel și astăzi, orice slujire trebuie să se facă în dependență și ceea ce se spune trebuie rostit ca fiind „cuvinte ale lui Dumnezeu”, astfel încât privirile să fie îndreptate spre Dumnezeu și „în toate să fie glorificat Dumnezeu” ([1 Petru 4.11](#)).*
4. *Un slujitor, care se sprijină pe Domnul și Stăpânul său și pe Cuvântul lui Dumnezeu, nu va fi niciodată lipsit de provizii. Tot așa și aici, a rămas mult mai mult decât a fost la început.*

În afară de aceste principii, acțiunea Domnului din aceste versete conține multe alte indicii instructive atât pentru viața noastră personală, cât și pentru străngerile noastre laolaltă în Numele Lui.

În primul rând, vedem că Domnul cere ca mulțimile să se așeze în grupuri pe iarba verde. El poartă grijă pentru o atmosferă de ordine și liniște, înainte ca El să distribuie mâncarea.

La fel și în viața noastră este important să ne luăm timp și să ne liniștim înainte de a merge la El pentru a primi hrana de la El - fie personal, fie împreună în cadrul străngerilor laolaltă. Dacă venim la El cu inima liniștită și deschisă, vom experimenta că și El ne așază pe pășuni verzi, ne conduce la ape liniștite și ne înviorează sufletele ([Psalmul 23.2,3](#)).

Ordinea exterioară era o condiție prealabilă pentru ca fiecare din marea mulțime să primească ceva. Și în adunare (biserica) trebuie să existe o anumită ordine (1 [Timotei 3.15](#)), astfel încât fiecare să poată primi ceea ce are nevoie și nimeni să nu fie trecut cu vederea.

Cum putem reuși să ne liniștim cu adevărat înainte de a merge în prezența Domnului? Este de mare ajutor dacă ne punem în genunchi înainte de fiecare strângere laolaltă și Îi cerem Domnului binecuvântarea Sa pentru noi personal și împreună. Când facem acest lucru, intrăm automat în strângerea laolaltă cu o așteptare și vom experimenta primirea exact a ceea ce avem nevoie. Și, așa cum toți a fost săturați în această întâmplare, toți pot primi ceva de la Domnul în cadrul strângerilor laolaltă, deoarece El Se gândește la toți, nu trece cu vederea pe nimeni și dorește ca toți să devină săturați la El. Depinde doar de noi să facem ceea ce mulțimile de aici au trebuit să facă ele însele - să se așeze și să mănânce, adică să avem inimile deschise pentru ceea ce Domnul vrea să dea.

Atunci vom experimenta și noi că rămân „douăsprezece coșnițe pline”, că Domnul ne dă întotdeauna mai mult decât putem prelucra.

Am văzut deja, că în continuare Domnul a luat puținul care era disponibil și a privit spre cer și a binecuvântat mâncarea înainte de a o da ucenicilor Săi. Prin aceasta, El S-a revelat încă o dată ca Omul desăvârșit și dependent. El a arătat că orice binecuvântare nu poate veni decât de sus și a pus hrana pământească în legătură cu cerul.

Este o mare binecuvântare și pentru noi, atunci când punem lucrurile de pe acest pământ în legătură cu bogățiile cerului. Atunci învățăm că puținul care se află în mâna noastră poate deveni o binecuvântare - și pentru alții - sub îndrumarea Domnului.

În afară de aceasta, exemplul Domnului este și un indiciu pentru noi de a-I mulțumi în mod conștient Tatălui nostru ceresc în rugăciune, înainte de fiecare masă, pentru grija și dragostea Sa pentru noi - și în lucrurile practice. Găsim în mod repetat că Domnul „a mulțumit” înainte de a mânca (de exemplu, [Luca 24.30](#); [Marcu 14.22.23](#)). Și dacă El a făcut-o, cu atât mai mult avem noi motive să facem aceasta.

Apostolul Pavel, de asemenea, „a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor” înainte de a începe să mănânce ([Faptele apostolilor 27.35](#)). Acesta este un exemplu care ne încurajează să mulțumim și noi înainte de a mânca în prezența altora, de exemplu, a colegilor de serviciu sau de școală. Pe lângă aceste exemple, găsim și alte pasaje care ne arată legătura strânsă dintre a mânca și a mulțumi (de exemplu, [1 Timotei 4.3,4](#); [Romani 14.6](#); [1 Corinteni 10.30,31](#)).

Domnul vine peste apă la ucenicii de pe mare

Marcu 6.45-52: Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înainte de cealaltă parte, spre Betsaida, în timp ce El dădea drumul mulțimii. Și, după ce le-a dat drumul, a mers pe munte ca să Se roage. Și, când s-a făcut seară, corabia era în mijlocul mării, iar El singur pe țărm. Și, văzându-i chinându-se cu vâslirea, pentru că vântul le era împotrivă, pe la a patra strajă din noapte a venit la ei, umblând pe mare, și voia să treacă pe lângă ei. Dar ei, văzându-L umblând pe mare, au gândit că este o nălucă și au strigat; pentru că toți L-au văzut și s-au tulburat. Și îndată El a vorbit cu ei și le-a spus: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” Și S-a suit la ei în corabie, și vântul s-a potolit. Și erau peste măsură de uimiți în ei înșiși și se minunau; pentru că nu înțeleseseră nimic prin minunea cu pâinile, deoarece inima le era împietrită.

După marile evenimente din versetele anterioare, Domnul dă drumul mulțimii și îi obligă pe ucenicii Săi să se urce în corabie. El îi trimite pe mare, pentru că vrea să le dea o altă lecție.

El Însuși Se întoarce mai întâi pe munte, în liniște, pentru a fi singur cu Dumnezeu Său. Este a doua oară în această Evanghelie când Îl găsim pe Domnul în rugăciune. Prima dată L-am văzut rugându-se în capitolul 1.35, la începutul slujbei Sale publice. Acum, aici a trecut deja o perioadă din slujirea Sa publică. Începea timpul în care opoziția și respingerea din partea poporului Său urmau să devină din ce în ce mai evidente și mai proeminente. Știind că profeția din [Isaia 49.4](#): „În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic”, era pe cale să se împlinească pentru El, cu siguranță S-a apropiat de Dumnezeu în rugăciune.

În afară de aceasta, putem presupune că Domnul S-a rugat pe munte și pentru ucenicii Săi de pe mare. Cel care mai târziu i-a spus lui Simon Petru: „Simone, Simone, iată, Satan v-a cerut [a dorit să vă aibă ca să ...] ca să vă ceară ca pe grâu. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească [înceteze] credința ta” ([Luca 22.31,32](#)), cu siguranță că Se gândea la ai Săi care se aflau în primejdie. Și așa Îl cunoaștem și noi astăzi. În absența Sa, El intervine la Tatăl pentru noi ca Mare Preot.

În timp ce El Se ruga pe munte, ucenicii Săi se luptau pe lac împotriva vântului puternic. Aici ni se spune în mod deosebit că ei se chinuiau cu vâslirea. Aceasta era o muncă grea și o încercare prelungită, căci se relatează că ucenicii au vâslit până la a patra strajă din noapte fără să facă vreun progres. Acest efort zadarnic pare să fie o idee importantă aici. Așa cum El a lucrat în zadar, tot așa ucenicii trebuiau să învețe că vor veni momente în care nu vor putea pescui în slujba pentru El sau când nu vor putea ridica pânzele pentru a face progrese plăcute. Nu, vor fi și momente în care va trebui să forțeze fiecare mușchi pentru a menține corabia pe curs și în care nu se va vedea niciun progres. Astfel, apostolii au învățat într-un mod potrivit pentru ei ceea ce a întâmpinat și Domnul. În capitolul 4.35-41, Domnul era cu ei în corabie, aici au trebuit să facă față *singuri* acestei mari nevoi. Aceasta a fost o altă lecție pentru ucenici. Ei trebuiau să învețe să se încreadă mai mult și complet în Domnul.

În versetul 48 găsim cuvintele minunate: „Și, văzându-i chinându-se cu vâslirea”. Cât de mult poate acest gând să dea mângâiere, atunci când ne aflăm în greutăți și dificultăți. Iar aceste greutăți nu sunt doar pe calea neascultării, ci adesea pe calea ascultării și a urmării Lui.

Uneori, Domnul trebuie să ne aducă în necazuri, pentru a ne face să ne oprim pe o cale greșită sau să ne trezim dintr-o stare de trândăvie și indiferență și să-L recunoaștem din nou. Dar aici a fost altfel. Ucenicii se aflau pe mare, pentru că ascultaseră de cuvintele Domnului. Și totuși au suferit acest necaz. Dar Domnul îngăduie astfel de furtuni, pentru că vrea să producă ceva în noi, să ne întărească credința și să ne-o confirme. De asemenea, se poate ca necazul să dureze mult timp, chiar până la a patra strajă a nopții, pentru că El vrea ca perseverența să aibă o lucrare desăvârșită ([Iacov 1.4](#)). Dar câtă încredere există în conștientizarea faptului că El ne vede, că totul trebuie să lucreze împreună spre binele nostru ([Romani 8.28](#)) și că El ne va veni în ajutor la timpul Său.

Tot așa și aici Domnul vine la timpul Său în împrejurările ucenicilor. Și o face într-un mod impresionant: El merge pe apă! Niciodată nu mai avusese loc o asemenea minune. De aceea, îi putem înțelege oarecum pe ucenici atunci când, în toată emoția lor, au crezut că „este o nălucă”. Dar ei nu-L recunoscuseră încă în mod corespunzător, în ciuda a tot ceea ce experimentaseră deja cu El. Ei nu recunoscuseră că drumul Lui este în mare și căile Lui sunt în apele mari

([Psalmul 77.19](#)) și că El era Cel care venise odată și la cei trei prieteni ai lui Daniel în cuptor ([Daniel 3.25](#)).

Dar Domnul dă întotdeauna ajutorul Său binevoitor *în măsura necesară și la timpul necesar*. Ucenicii nu I-au cerut direct ajutorul, dar strigătul lor L-au mișcat și L-au determinat să le aline teama prin câteva cuvinte. În capitolul 4, El poruncise mai întâi valurilor, aici S-a adresat mai întâi ucenicilor Săi, deoarece frica și consternarea lor erau mai grave decât pericolul fizic imediat. Pare ca și cum în capitolul 4 necazul și suferința exterioară stăteau pe prim-plan, în timp ce aici necazul interior și agitația inimilor erau pe prim-plan. Vedem astfel cum Domnul vine în întâmpinarea fiecărei nevoi într-un mod perfect adaptat. El S-a urcat în corabie cu ei și valurile s-au liniștit (vezi și [Psalmul 107.28-31](#)). Pavel a avut o experiență similară în [Faptele apostolilor 27](#), când Domnul i-a ieșit în întâmpinare într-o situație atât de disperată.

Și noi experimentăm că Domnul intră în circumstanțele noastre, pentru a ne da liniște și pace. Căci acesta este scopul Său în toate încercările pe care ni le trimite, ca să ne apropiem de El și să găsim liniște și pace în apropierea Lui ([Evrei 12.11](#)). Nu ni se garantează un răspuns la toate rugăciunile noastre, dar avem promisiunea că pacea Lui ne va păzi inimile ([Filipeni 4.7](#)).

Dar, în fața acestui eveniment măreț, ucenicii au fost doar foarte uimiți și s-au mirat peste măsură, pentru că inimile lor erau împietrite. Ei nu au dat dovadă de măsura credinței și încrederii în Stăpânul lor, care ar fi putut fi așteptate de la ei în poziția lor privilegiată de martori oculari ai slujbei Sale. Erau asemenea poporului lui Israel din Vechiul Testament, care uita mereu faptele și minunile DOMNULUI, pe care El li le arătase ([Psalmul 78.11](#)). Aceasta a fost dintotdeauna înclinația inimii umane. Și noi ne recunoaștem în ucenici. Ne grăbim să recunoaștem măreția necazurilor și a dificultăților noastre, dar adesea suntem foarte înceți în a-L recunoaște pe puternicul nostru Mântuitor și Răscumpărător.

În loc de inimi împietrite, Domnul caută inimi pe care să le poată modela și care apoi să reflecte însușirile Sale.

Această întâmplare conține și o semnificație profetică în ceea ce privește poporul Israel. Domnul a dat drumul mulțimii. În aceasta putem vedea poporul în totalitatea sa. Ucenicii Săi au suferit greutăți pe mare. Ei oferă o imagine a rămășiței credincioase, care va intra în timpul marelui necaz. În acest timp, martorii credincioși vor fi strâmtorați la maximum ([Marcu 13.19](#)). Această perioadă de timp este comparată în mod semnificativ cu o mare învolburată și cu valuri de apă în [Luca 21.25](#). Dar când strâmtorarea va fi cea mai mare (a patra strajă din noapte, chiar înainte de răsărit), Domnul va veni cu toată puterea (descrisă în mersul Său miraculos pe mare) și îi va introduce pe credincioșii din rămășiță în liniștea Împărăției de 1000 de ani.

Prezența binecuvântată a Domnului

Marcu 6.53-56: Și, după ce au trecut dincolo, au venit în ținutul Ghenezaretului și au tras la mal. Și, la ieșirea lor din corabie, oamenii, recunoscându-L îndată, au alergat prin tot ținutul acela și au început să aducă pe paturi pe cei care erau bolnavi, acolo unde auzeau că este El. Și oriunde intra, în sate sau în cetăți sau în cătune, îi puneau pe cei bolnavi în piețe și Îl rugau ca numai marginea hainei Lui să o atingă; și toți câți Îl atingeau erau vindecați.

Aceste versete formează un scurt rezumat al slujbei Domnului, care a avut loc în perioada de după evenimentele de pe mare. Este remarcabil faptul că, la fel ca pe mare, simpla prezență a Domnului este suficientă pentru a produce binecuvântare. Nu se relatează aici că Domnul a

vorbit bolnavilor sau că i-a atins, așa cum nici pe mare nu a poruncit vântului și valurilor. A fost suficient ca El să se urce în corabie și ca bolnavii să se atingă de El sau de ciucurii hainei Sale.

În sens profetic, aceste versete indică timpul Împărăției de 1000 de ani. Atunci, Domnul va fi acceptat pe acest pământ - unde a fost respins cândva ([Marcu 5.17](#)). Și El va fi „pomul vieții” nu numai pentru Israel, ci pentru toate națiunile, ale cărui „frunze ... sunt pentru vindecarea națiunilor” ([Apocalipsa 22.2](#)). Prezența Sa va fi o sursă de binecuvântare pentru oameni și mai ales pentru poporul Său.